

АНДРЕЯ ИЛИЕВ
МАЙОНЕЗА ПО ПАНТАЛОНА

chitanka.info

Всеки мъж помни до гроб сефтето си. И аз го помня — как няма да го помня! Ама преди него ми е полусефтето. И него не мога да забравя.

Бях във великата възраст — 16 години. Без много косми под носа, но с паспорт — а какво е той, ако не доказателство, че си мъж?... Всичките ми приятели вече имаха за добавка към него и някоя разтърсваща любов. Само аз все още бях пред стените на крепостта — настървено ухажвах съученичката си Катя, едва откопчвайки за месец 2 (два) броя уплашени целувки. А уплахата си имаше сериозна причина — бащата на Катя бе много строг и много як в битността си на шампион по вдигане на тежести.

Някъде през втория месец на нашата любов Катя капитулира и след бърза серия от четири целувки за три дни, ме покани у тях — родителите ѝ щели да ходят на гости. Облякох се като за абитуриентски бал, накиснах мутрата си в няколко парфюма и... звъня на вратата. Отваря Катя — облечена като холивудска звезда, чакаща „Оскар“.

— Татко ми донесе роклята от Франция — обясни тя, докато ме настани на дивана в хола.

Аз вече смело и задълбочено изучавах долната ѝ част.

— Кога ще се върнат? — попитах по някое време, за да угася червената лампичка в главата си.

— По малките часове. С чичо Стоян са в националния отбор...

Лампичката угасна — по-точно огромните рамене на родителя ѝ се скриха и аз предприех същинската атака. След малко гащичките ѝ бяха в ръцете ми.

— И те са от Франция — с гордост рече тя.

Въпреки огъня, който гореше в главата ми, успях да им обърна внимание — снежнобели, меки, почти ефирни... Такива тогава нямаше по нашите магазини.

В този момент външната врата изтрака, чуха се гласове.

— Баща ми! — изахка Катя и скочи.

Аз бързо закопчах панталоните си, тя трескаво заоправя роклята си.

Той беше — грамаден, подозрителен и нервен, много нервен. Огледа ни изпитателно, изхъмка неопределено и под писуканията на майка ѝ най-после седна на дивана. Катя ме представи като съученик,

той пак изхъмка. Заваляха чинии и чаши. Жените чуруликат, оня сумти. В един момент напрежението изби — майонезата вместо в устата ми попадна на панталона ми. Катя скочи да ми носи салфетка, майка ѝ отърча в кухнята за сол... А аз, диването, изчервен ги зауверявах, че ще се оправя сам — имам си кърпичка...

И започнах да търкам с нея. Движението край мен спря. Свърших... Странно: и тримата ме гледаха. Майката смаяно, Катя — ужасено, а баща ѝ — него не мога да опиша...

Очите ми също се насочиха там, където те гледаха — ръката ми. Там мирно и кротко, оплескани с майонеза, си кротуваха Катините френски гащички...

Казват, че скоростта на светлината не била достижима. Глупости!...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.